

Äldste Bradley D. Foster

i de sjuttios kворum

Mamma sade det

Skälet till att vi är så mottagliga för vår mors kärlek är kanske att den liknar vår Frälsares kärlek.

Herren har lagt huvudansvaret för barnens andliga fostran på deras föräldrar. Ibland tillfaller det ansvaret en ensamstående förälder. Min egen mor var relativt ung när min far dog och hon lämnades ensam med fyra barn. Men hon mötte utmaningen med tro och mod och lovade oss att om vi höll oss kvar på sanningens väg, så skulle slutet bli bättre än början. Liksom barnen till tappra mödrar i Mormons bok "tvivlade vi inte på att våra mödrar visste det" (se Alma 56:48). Bröder och systrar, jag har personlig erfarenhet av mödrars stora inflytande.

Min gode vän Don Pearson berättade om en upplevelse som betonar det här inflytandet. En kväll ville hans fyraårige son att han skulle läsa en godnattsaga. Eric hade valt sin favoritbok, *The Ballooning Adventures of Paddy Pork*, en berättelse om en familj som bodde på havets öar och åkte från ö till ö i en luftballong. Det var en bilderbok utan text så broder Pearson hittade på ord till berättelsen.

"Paddy är i sin luftballong. Nu landar han på en ö. Han släpper ner en lina vid sidan av ballongen."

Erik avbröt honom. "Pappa, det är ingen lina. Det är ett *rep*."

Broder Pearson tittade på Eric och sedan ner i bilderboken och fortsatte:

"Paddy kliver ur ballongen och klättrar nerför trädet. Å nej! Hans rock har fastnat i en gren!"

Återigen avbröt Eric honom. "Pappa, det är ingen rock. Det är en *jacka*."

Vid det här laget var broder Pearson en aning förbryllad. "Eric", sade han, "det finns ingen text i den här boken, bara bilder. Varför säger du att det är en jacka?"

Eric svarade: "Därför att mamma sade det."

Hans pappa slog igen boken och sade: "Eric, vem tror du det är som har sista ordet och bestämmer mest i det här huset?"

Den här gången tänkte Eric efter noga innan han svarade: "Det har du, pappa."

Broder Pearson strålade mot sin son. Vilket utomordentligt svar! "Hur visste du det?"

Eric svarade snabbt: "Därför att mamma sade det."

Som president James E Faust sade: "Det finns inte något större i hela världen än moderskapet. Moderns inflytande på barnens liv går inte att mäta" ("Fäder, mödrar, äktenskap", *Liabona*, aug. 2004, s. 3).

Omsorg verkar enligt gudomlig plan vara en del av det andliga arv som

getts kvinnor. Jag har sett det hos mina döttrar, och nu hos mina dotterdöttrar — redan innan de kunde gå ville de hålla och ta hand om sina små bebisdockor.

I mitt yrke som bonde och ranchägare har jag från första parkett kunnat observera hur en mors naturliga ömhet manifesteras också i naturen. Varje vår tar vi upp en hjord med kor och deras kalvar längs Snakefloden i Idaho. Där får de beta bland kullarna i omkring en månad. Sedan samlar vi ihop dem och tar dem nerför en väg som leder till inhägnaden. Därifrån lastas de på lastbilar som tar dem till deras sommarbetesmarker i Montana.

En ovanligt varm vårdag hjälpte jag till att samla ihop djuren. Jag red bakom hjorden medan den förflyttade sig nerför den dammiga vägen till inhägnaden. Mitt jobb var att samla ihop de kalvar som irrat sig bort från vägen. Det gick långsamt och jag hade lite tid att tänka.

Eftersom det var så varmt sprang småkalvarna hela tiden av vägen för att få skugga under träden. Mina tankar drogs till kyrkans ungdomar som ibland distraheras och kliver av den raka och smala stigen. Jag tänkte också på dem som har lämnat kyrkan eller som kanske tycker att kyrkan har lämnat dem medan de var distraherade. Jag tänkte för mig själv att en distraktion inte behöver vara av ondo för att vara effektiv — ibland kan det helt enkelt vara skugga.

När jag hade hållit på att samla ihop kalvar i flera timmar och svetten rann nerför ansiktet ropade jag till kalvarna i ren frustration: "Följ bara era mammor! De vet vart de ska gå! De har gjort det här förut!" Deras mammor visste att fastän vägen var varm och dammig nu så skulle slutet bli bättre än början.

När vi väl hade fått in hjorden i inhägnaden märkte vi att tre kor gick nervöst fram och tillbaka vid grinden.

De kunde inte hitta sina kalvar och verkade ana att de stannat längs vägen någonstans. En av boskapsskötarna frågade mig vad vi skulle göra. Jag sade: "Jag tror jag vet var kalvarna är. Ungefär fem hundra meter bort finns det en trädunge. Jag är övertygad om att vi hittar dem där."

Mycket riktigt, precis som jag miss-tänkte låg våra förrrade kalvar och sov i skuggan. De vaknade med ett ryck när vi kom, och de kämpade emot när vi försökte samla ihop dem. De var rädda eftersom vi *inte* var deras mammor! Ju mer vi försökte få dem att gå mot inhägnaden desto envisare blev de. Till slut sade jag till boskapsskötarna: "Jag är ledsen killar, men jag borde ha vetat bättre. Vi rider tillbaka och släpper ut deras mammor ur inhägnaden. Korna kommer och hämtar sina kalvar och kalvarna följer efter sin mamma." Jag hade rätt. Korna visste exakt vart de skulle gå för att hitta sina kalvar och de ledde dem tillbaka till inhägnaden precis som jag hade väntat mig.

Bröder och systrar, i en värld där alla har sin handlingsfrihet kanske några av våra nära och kära då och då irrar sig bort. Men vi får aldrig ge upp. Vi måste alltid gå tillbaka för att hämta dem — vi får aldrig sluta försöka. Vår profet, president Thomas S. Monson, har vädjat till oss att gå ut och rädda de av våra nära och kära som kanske har gått vilse (se till exempel "Stå på din tilldelade plats", *Liabona*, maj 2003, s. 54–57). Med hjälp av prästadömsledare måste föräldrarna fortsätta gå tillbaka och hitta sina bortsprungna barn och försäkra dem om att det alltid finns ett "hem" hos familjen och kyrkan som väntar på deras återkomst. Vi vet aldrig när ett hjärta kan förändras. Vi vet aldrig

när en själ kanske är trött och slutkörd på grund av världen. När det händer, tycks det som om våra barn nästan alltid först vänder sig till sin mor, med sådana känslor som uttrycks i en dikt av Elizabeth Akers Allen:

*Bakåt, rinn bakåt, o tidvattnets
förgångna år,
jag är så matt av tårar, sorg och
möda svår ...*

*Det ytliga, det låga, det falska
tröttar mig,
mor, min mor, mitt hjärta ropar
efter dig! ...*

*Större kärlek jag ej upplevt än
den jag fått av mor,
min barndom var insvept i hennes
kärlek stor ...*

*Ingen kan som en mor all smärta
trolla bort
från den sjuka själen, mätt på flärd
av varje sort.
Kom, slut mina tunga ögonlock i
rofylld sömn,
vagga mig stilla, min mor, vagga
mig till ljuvlig dröm!
(“Rock Me to Sleep”, *The Family
Library of Poetry and Song*, red.
av William Cullen Bryant [1870],
s. 190–191.)*

Skälet till att vi är så mottagliga för vår mors kärlek är kanske att den liknar vår Frälsares kärlek. Som president Joseph F. Smith sade: ”En sann mors kärlek liknar Guds kärlek mer än något annat slags kärlek” (”The Love of Mother”, *Improvement Era*, jan. 1910, s. 278; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith*, s. 36).

Frälsaren var som i allt annat det fullkomliga föredömet i den kärlek han visade sin jordiska mor. Under sitt jordelivs svåraste ögonblick — efter ångesten i Getsemane, den falska rättegången, törnekronan, det tunga korset som han brutalt spikades fast på — tittade Jesus ner från korset och såg sin mor Maria, som hade kommit för att stödja sin Son. Hans sista kärleksgärning innan han dog var att försäkra sig om att hans mor skulle bli omhändertagen genom att säga till sin lärjunge: ”Se din mor.” Och från det ögonblicket tog lärjungen henne hem till sig. Då, som skriften säger, visste Jesus att ”allt redan var fullbordat” och han böjde ner huvudet och dog (se Joh 19:28–30).

I dag står jag framför er för att bära mitt vittnesbörd om att Jesus Kristus verkligen är världens Frälsare och Återlösare. Det här är hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vår himmelske Fader vill att alla hans barn ska återvända till honom. Jag vet det utan tvivel eftersom den Helige Anden har vittnat för mig om det. Jag har inte alltid vetat det. När jag var yngre fick jag lita till mina föräldrars vittnesbörd. Min mor försäkrade mig att om jag stannade kvar på sanningens väg, även när den var varm och dammig, även när det fanns distraktioner, så skulle slutet bli bättre än början. Jag kommer att vara evigt tacksam för att mamma sade det. I Jesu Kristi namn, amen. ■